

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.865 van 10 juni 1999
in de zaak A. 84.493/X-8941.**

In zake : Philippe VANDECASTEELE,
wonende te 2900 SCHOTEN,
Klamperdreef 7

tegen :

1. de gemeente SCHOTEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. PEETERS,
kantoor houdende te 2900 SCHOTEN,
Kopstraat 50-52,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. CLAES,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Frankrijklei 123/A.

tussenkommende partij :

Ricardo HEERE,
wonende te 2000 ANTWERPEN,
Groenplaats 8.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Philippe VANDECASTEELE op 31 mei 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de "beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de Gemeente Schoten van 24 februari 1999 houdende vergunning aan de Heer HEERE, R., om een villa te bouwen op het adres Klamperdreef 9, Schoten";

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juni 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VANDENBULCKE die, loco Advocaat H. SCHILTZ verschijnt voor de verzoekende partij, van de verzoekende partij, die verschijnt in persoon, van Advocaat J. PEETERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat K. VAN DE VELDE die, loco Advocaat J. CLAES verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van de tussenkomende partij, die verschijnt in persoon;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de h. Ricardo HEERE vraagt in de procedure te mogen tussenkomen; dat hij de begunstigde is van de bestreden beslissing; dat er reden is hem in de debatten toe te laten;

Overwegende, wat de voorgaanden betreft, dat verzoekende partij ter Klamperdreef 7 te Schoten woont; dat op 6 juli 1998 tussenkomende partij met betrekking tot het naastliggend stuk grond ter Klamperdreef 9 een bouwaanvraag indient bij de gemeente Schoten; dat de bouwaanvraag voorziet in de bouw van een villa en een bijgebouw, met een tuinmuur ertussen; dat de gemachtigde ambtenaar op 26 oktober 1998 gunstig adviseert voor de woning en ongunstig voor het bijgebouw en de tuinmuur; dat het college van burgemeester en schepenen op 18 november 1998 de tussenkomende partij de bouwvergunning verleent voor de villa; dat, na aanpassing van de bouwplannen op het stuk van de tuinmuur en het bijgebouw, de gemachtigde ambtenaar op 16 februari 1999 de integrale plannen gunstig adviseert; dat het college van

burgemeester en schepenen op 24 februari 1999 aan de tussenkomende partij de vergunning verleent om een villa met bijgebouw te bouwen conform het bijgevoegde plan en de opmerkingen van de gemachtigde ambtenaar; dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bouwvergunningen van 24 februari 1999 en 18 november 1998, ingediend door de ouders van de verzoekende partij, bij arrest nr. 80.388 van 25 mei 1999 wordt verworpen;

Overwegende dat volgens de verwerende partijen de vordering onontvankelijk want laattijdig is; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in eerste instantie stelt dat haar termijn voor het indienen van een beroep "alleszins niet aangevangen (kan) zijn voor 19 mei 1999", dat immers de beroepstermijn pas begint te lopen "wanneer de betrokkene in kennis werd gesteld van alle elementen van de bestreden akte", dat zij slechts op 19 mei 1999 kennis kreeg van het feit dat op het plan bij de bouwvergunning de vereiste handtekeningen ontbraken en van "de zogenaamde bouwvoorschriften

'woonparkgebied'"; dat de verzoekende partij voorts betoogt dat begin mei 1999 een vordering tot schorsing "niet (meer) zo dringend was", maar het nadien wel weer geworden is; dat zij ter zake uiteenzet :

"Wat de periode tussen heden en de voormelde datum van 3 mei 1999 betreft, dient er bijgevolg het volgende opgemerkt te worden :

- op 11 mei 1999 heeft de landmeter van de bouwheer aan verzoeker gemeld dat de bouwheer wellicht een minnelijke afpaling zou aanvragen aan de landmeter van verzoeker, hetgeen elke dringendheid plots wegnam (dit nadat het verzoekschrift X-8904 op 10 mei 1999 was ingediend geweest)
- op 18 mei 1999, zijnde voor de zitting UDN X-8904, heeft de bouwheer de 'oude' vergunning aangeplakt, hetgeen er redelijkerwijze op wees dat hij vanaf dan afzag om de 'nieuwe' vergunning aan te wenden.

Thans is de hoogdringendheid echter terug aanwezig. Verzoeker stelt immers vast :

- op 27 mei 1999 werd de aanplakking inmiddels vervangen door een nieuwe aanplakking, die ditmaal de vergunning van 24 februari 1999 bevat.
- de graafwerken zijn op 27-28 mei 1999 aangevangen en reeds beëindigd";

Overwegende dat verzoekende partij op 20 april 1999 heeft vastgesteld dat op het perceel van de tussenkomende partij bomen werden verwijderd; dat zij op 3 mei 1999 vanwege de eerste verwerende partij per post een afschrift heeft ontvangen van de bouwvergunning van 24 februari 1999 en van het inplantingsplan; dat zij nog steeds op 3 mei 1999 van de bouwvergunning inzage ging nemen op het gemeentehuis; dat op 10 mei 1999 de ouders van verzoekende partij, met wie verzoekende partij samenwoont, tegen de bouwvergunning een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingediend; dat zij daarin grosso modo hetzelfde moeilijk te herstellen ernstig nadeel hebben ingeroepen als verzoekende partij in de onderhavige vordering inroept;

Overwegende dat de verzoekende partij, om te verklaren waarom zij met haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gewacht, ten onrechte steun zoekt in een verklaring van 11 mei 1999 van de landmeter van de bouwheer; dat het om een puur vrijblijvende en dus waardeloze uitspraak ging; dat ook het feit dat de bouwheer op 18 mei 1999 de bouwvergunning van 18 november 1998 heeft aangeplakt en dat pas op 27 mei 1999 de aanplakking van de vergunning van 24 februari 1999 is gebeurd, het stilzitten van de verzoekende partij niet verantwoordt; dat immers verzoekende partij aanwezig was op 19 mei 1999 bij de behandeling ter terechtzitting van de door haar ouders ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dat zij daar door de eerste verwerende partij en de tussenkomende partij kon horen pleiten dat uit de toekenning van de bouwvergunning van 24 februari 1999 volgt dat die van 18 november 1998 "de facto is ingetrokken";

Overwegende dat verzoekende partij stelt pas sinds 19 mei 1999 kennis te hebben van zekere onwettigheden waarmee de bouwvergunning van 24 februari 1999 behept is; dat tenminste moet worden vastgesteld dat het dan nog bijna twee weken heeft geduurd alvorens zij er toe kwam de onderhavige vordering in te dienen; dat zij daarvoor blijkbaar de graafwerken van 27 en 28 mei 1999 heeft afgewacht; dat die in redelijkheid verwacht konden worden en geen excuus vormen;

Overwegende dat de houding die de verzoekende partij aannam de door haar ingeroepen noodzaak van een dringende schorsing tegenspreekt en ontkracht; dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Ricardo HEERE in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tien juni 1900 negenennegentig,
door :

de H. J. LUST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. EYLENBOSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

J. LUST.